

Unia Europejska powinna więc uważać się za związaną treścią Karty Narodów Zjednoczonych i decyzjami Rady Bezpieczeństwa podjętymi na jej podstawie.

Okoliczność, że sądy Unii zapewniają pełną kontrolę zgodności z prawem środków UE w celu wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych jest nie do pogodzenia z ich wiążącym skutkiem.

W zakresie w jakim kontrola środków UE w celu wiernego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych może być właściwa, sądy Unii powinny należycie brać pod uwagę charakter i cel Karty Narodów Zjednoczonych, a także rolę Rady Bezpieczeństwa jako głównego organu, którego zadaniem jest ochrona pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Z uwagi na charakter Rady Bezpieczeństwa i wagę spełnianą przez nią funkcji, mając na względzie utworzenie i funkcjonowanie biura rzecznika, a także biorąc pod uwagę streszczone uzasadnienie doręczone Yassinowi Abdullahowi Kadiemu, nie należy stwierdzać nieważności rozporządzenia nr 881/2002 w zakresie, w jakim go dotyczy

⁽¹⁾ Dz.U. L 139, s. 9

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-596/10)

(2011/C 72/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie że stosując obniżoną stawkę podatku VAT do transakcji dotyczących zwierząt z rodziny koniowatych a w szczególności do koni gdy nie są one zwykle przeznaczone do wykorzystania w produkcji środków spożywczych lub w produkcji rolnej Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 96-99 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ i załącznika III do niej

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi dwa zarzuty dotyczące niezgodności z dyrektywą VAT ustawodawstwa krajowego obejmującego

mującego po pierwsze obniżoną stawką w wysokości 5,5 % transakcje niezaliczające się do wyjątków wskazanych w załączniku III do tej dyrektywy a po drugie obniżoną stawką w wysokości 2,10 % pewne transakcje

W pierwszym zarzucie skarżąca zaznacza, że francuskie uregulowania nie tylko przewidują stosowanie obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 5,5 % do transakcji dotyczących żywych zwierząt z rodziny koniowatych bez dokonywania rozróżnienia ze względu na ich wykorzystywanie, lecz również zawierają inne przepisy niezgodne z dyrektywą VAT a w szczególności z pkt 1) i 11) załącznika III do tej dyrektywy.

W drugim zarzucie Komisja krytykuje praktykę administracyjną strony pozwanej polegającą na stosowaniu stawki 2,10 % do sprzedaży osobom niebędącym podatnikami podatku VAT żywych zwierząt nieprzeznaczonych do wykorzystania w rzeźniach i masarniach a w szczególności koni wyścigowych, koni biorących udział w konkursach, koni ozdobnych i koni do tresury.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Republika Słowacka) w dniu 17 grudnia 2010 r. — SAG ELV Slovensko, a.s., FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe, a.s., TESLA STROPKOV, a.s., Autostrade per l'Italia S.p.A., EFKON AG, STALEXPORT Autostrady S.A. przeciwko Úrad pre verejné obstarávanie

(Sprawa C-599/10)

(2011/C 72/19)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAG ELV Slovensko, a.s., FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe, a.s., TESLA STROPKOV, a.s., Autostrade per l'Italia S.p.A., EFKON AG, STALEXPORT Autostrady S.A.

Strona pozwana: Úrad pre verejné obstarávanie

Interwienient: Národná diaľnicná spoločnosť, a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodna z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾, w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, wykładnia, zgodnie z którą w świetle art. 51 i art. 2 tej dyrektywy, mając na uwadze zasady niedyskryminacji i przejrzystości przy udzielaniu zamówień publicznych, instytucja zamawiająca ma obowiązek zażądać udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty w poszanowaniu subiektywnego prawa procesowego jednostki do bycia wezwaną do uzupełnienia lub wyjaśnienia zaświadczeń i dokumentów przedłożonych na podstawie art. 45–50 wspomnianej dyrektywy, w przypadku gdy dyskusyjne lub niejasne zrozumienie oferty uczestnika przetargu może prowadzić do jego wykluczenia z tego przetargu?
- 2) Czy jest zgodna z dyrektywą [2004/18/WE], w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, wykładnia, zgodnie z którą w świetle art. 51 i art. 2 tej dyrektywy na mocy zasad niedyskryminacji i przejrzystości przy udzielaniu zamówień publicznych instytucja zamawiająca nie ma obowiązku zażądania udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty, w przypadku gdy instytucja ta uważa za ustalone, że nie są spełnione wymogi związane z przedmiotem zamówienia?
- 3) Czy jest zgodny z art. 51 i art. 2 dyrektywy [2004/18/WE], w wersji obowiązującej w rozpatrywanym okresie, przepis prawa krajowego, zgodnie z którym komisja ustanowiona w celu oceny ofert jest jedynie uprawniona do żądania na piśmie od oferentów udzielenia wyjaśnień w przedmiocie oferty?

Czy jest zgodne z art. 55 dyrektywy [2004/18/WE] stanowisko instytucji zamawiającej, zgodnie z którym instytucja ta nie jest zobowiązana do zażądania od oferenta udzielenia wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny, i czy mając na uwadze sformułowanie pytania, jakie instytucja zamawiająca zadała skarżącym I i II w odniesieniu do rażąco niskiej ceny, skarżące miały możliwość wystarczającego zilustrowania podstawowych charakterystycznych parametrów przedstawionej oferty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé) przeciwko Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

(Sprawa C-606/10)

(2011/C 72/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé).

Strona pozwana: Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾ stosuje się do ponownego wjazdu obywatela państwa trzeciego na terytorium państwa członkowskiego, które wydało tej osobie tymczasowy dokument pobytowy, jeśli ponowny wjazd na to terytorium nie wymaga wjazdu, przejazdu lub pobytu na terytorium innego państw członkowskiego?
- 2) W jakich okolicznościach państwo członkowskie może wydawać obywatelom państw trzecich wizę uprawniającą do ponownego wjazdu w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia? W szczególności, czy taka wiza może ograniczać wjazd do punktów odprawy znajdujących się tylko na terytorium tego państwa członkowskiego?
- 3) Skoro rozporządzenie nr 562/2006 wyklucza jakąkolwiek możliwość wjazdu obywateli państw trzecich posiadających jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy na terytorium państw członkowskich, sprzecznie z postanowieniami konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen, w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej tym rozporządzeniem, czy zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań wymagają ustanowienia przepisów przejściowych w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy posiadając jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy, opuścili to terytorium i pragną ponownie na nie wjechać po wejściu w życie rozporządzenia nr 562/2006?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-610/10)

(2011/C 72/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)